

[Schlüter.]

i alt 9 mia kr. over 2 år. Den er stadig vort udgangspunkt, og planen er til disposition for regeringen. Planen fik en noget kølig modtagelse i foråret, men nu i efteråret indser nok flere, at besparelser i mindst denne størrelsesorden er en nødvendighed, hvis der skal være håb om en skattelettelse på længere sigt.

Regeringens holdning på boligområdet tror jeg vi kan samarbejde omkring. Vi er tilfredse med, at regeringen som vi ønsker at undgå, at der lægges nye boligskatter på etagebyggeriet, og vi vil være med til at skabe tryk omkring parcelhusejernes stilling. Her har vi fremsat vort eget forslag, men vi er rede til også at forhandle om de andre, som nu er til rådighed.

Så vil jeg gerne vende mig til regeringens kriseprogram, det er jo mest dagens problem. Den 4. oktober i fjor sagde statsministeren som ordfører for venstre, at det, det gjaldt om, ikke var at bekæmpe inflationens symptomer, men dens årsager. I går sagde statsministeren så, at regeringen fremlægger i dag — og det vil altså sige, at det skulle have været i går — en samlet plan for en økonomisk politik, hvis hovedpunkter er en koncentreret indsats for at bremse inflationen og en lige så beslutsom indsats for at begrænse væksten i den offentlige sektor. Dette sagde statsministeren i går så fornemt og så rigtigt, at vi selv kunne have skrevet det, men jeg mener ikke, det tjener noget formål at se væk fra, at det kun er løse konturner af regeringens økonomiske politik, som endnu er til rådighed for os andre.

Vi kender i denne time kun to konkrete forslag, nemlig forslaget om prisstoppet og forslaget om dyrtidsordningen, og de bekæmper højst symptomer og ikke inflationens egentlige årsager. Regeringen foreslår et prisstop, der kun skal gælde i 8 uger, og som ikke gælder prisstigninger, der kommer til os fra udlandet f.eks. på olien eller det store vigtige fødevarerområde.

Jeg tror, det er svært om overhovedet muligt at administrere og kontrollere dette kortvarige prisstop, således som det er udformet. For forbrugerne vil det i al fald være fuldstændig umuligt at følge med i, om en prisforhøjelse, der kommer i 8 ugers periode, skyldes udenlandske eller indenlandske

årsager, og myndighederne kan vel knap nå at tilrettelægge og gennemføre en administration af et sådant prisstop. Dertil kommer problemet: hvad skal følge efter? Er det ikke således, at på de fleste områder har vi i dag så stærk en konkurrence, at de frie kræfter tvinger erhvervslivet til stadig lavere avance pr. produceret eller solgt vareenhed? Eller er det ikke sådan, at når denne undtagelsesvis ikke slår igennem, så er den nuværende prislov en mulighed for at monopolmyndighederne griber ind?

Dette ønsker vi underkastet en nærmere prøvelse under udvalgsarbejdet, hvor vi selvfølgelig vil medvirke sagligt og positivt.

Så går jeg til forslaget om dyrtidsreguleringen, det andet af de få træk, vi endnu kender i regeringens forslag til økonomisk politik. Jeg mener, vi lige så godt kan sige åbent, at dette naturligvis er et indgreb i bestående lovlige overenskomster. Det er et forslag til en lov, som får tilbagevirkende kraft. Jeg siger det, fordi sådan er det.

Så kan man analysere, om indgrebet er egnet, om indgrebet vil føre til sit angivne mål. Og dér mener jeg vi må tage udgangspunkt i, at de dyrtidsordninger, vi har, i princippet giver kompensation for prisstigninger, som allerede er sket. Det er efterslæbsordninger. Derfor må man i det mindste være sikker på, at regeringsforslaget vil være effektivt for at kunne støtte det, effektivt både på kort og på lang sigt.

På lang sigt må jeg indrømme at det er svært at se, hvordan det vil gå, for regeringen end ikke antyder, hvilken ordning der skal afløse kontanttilskudsprincippet, når 1 års perioden er udløbet. Hvad skal der ske om et år? Jeg forlanger ikke et udarbejdet detaljeret forslag fra regeringen om det nu, men det må være rimeligt, at vi beder om klar besked; vi må vide, hvad dette skal slutte med. Bliver der blot tale om en opkobling af pristalsportioner, som så udløses, når de 12 måneder er gået, med den virkning at vi det næste år igen får prisstigninger, der både omfatter det forrige og det kommende års, eller må vi regne med, at staten skal blive ved med at betale kontant tilskud? Hvis det er tilfældet, så er det jo hverken liberalt eller noget, som giver os chance for lavere direkte skattetryk.

På kort sigt mener jeg at der er en række